

PAPP Dénes

A Nyilason

A régi temetőből indultunk, egy kölcson szekéren, amelyet egy kölcson ló húzott. Kiléptünk a faluból a Tarcál felé vezető úton, de az új temetőnél balra fordultunk, átporoszkáltunk a szeméttelen, néhány kanyart tettünk még a szikkadt földúton, majd megálltunk. Látszólag nem volt semmi különös itt, illatos kaszáló jegenyékkel és kész. Aztán az épp csak lengedező szél teljesen belesimult valami ősinek tetsző mozdulatlanságba, és ekkor mindannyian, kisé elbódulva, egymásra néztünk, hogy valóban igazán érezzük-e, amit érzünk. Nagybátyám mosolyára ocsúdtam föl az ámulatból, melyet a lekaszált fű közül áradó gyümölcsparfüm okozott. A szamóca elszórt tövein csupán egy-két nagyon apró bogó termett, de ezek húsa édesebb volt, mint a méz, és forróbb, mint a vér. Azonnal rabja lettem.

Nagybátyám ígéretet tett, miszerint a nap végén együtt szedünk ebből az adományból. Ugyanakkor azt is elmondta, hogy alapvetően szénát gyűjteni jöttünk ide, tehát előbb legyen meg a munka, aztán jöhetnek az élvezetek. Kisvártatva kiosztotta a négyágú vasvillákat nénémnek és az unokafivéremnek. Megkérdeztem, hogy én miért nem kaptam, hogyan fogok így szénát gyűjteni? Mindenki tudta, hogy a vasvillát még nem bírom el, de senki nem szólt egy szót sem. Néném reggelit pakolt ki egy fűbe terített abroszra, a fehér vásznon átütöttek a vörös foltok, megannyi eleven seb, melyeket a szétlapított szamócák hagytak maguk után.

Hajnal
a teraszon

Amikor végeztem az evéssel, unokafivérem már meztelen felsőtesttel szénakupacokat hordott, verejtékező hátán megcsúszott az éles napfény. Néném összepakolta az étkezéshez szükséges holmikát és árnyas helyet keresett a behűtött víznek. Nagybátyám egy rozszant bokorból került elő, kezében letört gally. Lehajolt hozzám, és fülembe súgta, hogy talált nekem feladatot, amely ráadásul nagyon fontos dolog. Azzal átadta a tüske nélküli gyalogakác ágat. Gyere, mondta és egyenesen a lóhoz ment, aki ott állt nagy, bóbiskoló fejével. A hátsó végéhez állj, eme oldalon, mondta. Aztán most már legyezheted a tőkit, tette hozzá vigyorogva. Nehogy a bögöly megcsípje, nem akarok futni utána.

Így hát egyedül maradtam a lóval, figyeltem, ahogy kiölti hatalmas vesszejét, mely egyből tele lett rovarokkal, mint a légyapír. Legyezgettem szorgalmasan, sajnáltam ezt a jámbor állatot. Az is hozzá tartozott a dologhoz, hogy akkor már volt némi tapasztalatom hasonló ügyben. Az azt megelőző nyáron fecskealsóban kerekedtem le egy kisebb homokdombról, amikor valami az alhasam tájékának ütközött. Nemsokára az életkoromhoz illő bőrs virslim lángoló szafaládévá változott. Amikor apám unszolására letoltam a nadrágom a doktor előtt, csak annyit mondott – ember lettél ecsém! Kenőcsöket kaptam és hideg vizes borogatást. Szóval nem kívántam én ezt senkinek, kiváltképp egy becsületes képű lónak. Úgyhogy tovább folytattam a munkát, finomítottam mozdulataimon, megfigyeltem bizonyos periodikát, mindent megtettem, hogy ne gondoljak a lábam alatt heverő szamócaszőnyegre.

A nap lassacskán végigvánszorgott az égi óceánon, az árnyékok megnyúltak, mint az öregek fülei. A szekéren több volt a szénaszál, mint csillag a Tejútban, kérdeztem hát nagybátyám, szedünk-e végre szamócát? Egy pillanat az egész, mondta, és kaszájával suhintott, villájával villantott, aztán úgy, ahogy volt, belegórta egy műanyag szatyorba a levágott gizzagzt, és vigyorogva a kezembe nyomta. Belenéztem, itt-ott halványpiros foltokat láttam a zöld gomolyagban. Abban a szűrésben eldobtam magamtól, futásnak eredtem, futottam, hogy a könnyem csordult belé, és talán már sírtam is, amikor mászni kezdtem az első jegenyére, mely az utamba került, másztam kifulladásig, káromkodtam rohadtul, mert nem értettem, hogy miért nem tudok megszökni, és miért egy másik ember megy majd haza innen.